

הלכה למעשה

סאת הגאון מו"ר הרב ברוך חירשפלד שליט"א,
ראש כולל עשרת חיים ברוך, קליבלנד הייסט

receives is considered benefiting from the *issur*.

3) Giving a gift is also called a benefit to the giver because the receiver will either do him back a favor or at least appreciate it which is also deemed in *halacha* as a “benefit” to the giver (2).

4) Feeding it to one’s pet.

5) Feeding it to an owner-less animal is also called a benefit because one fulfills *Hashem’s* will to feed an animal (3).

6) *Mistacher B’issurei Hana’ah*. Profiting from *Basar Becholov* related work. This includes being paid to transport it, stack it, pack it, etc. If one is employed by a gentile to feed gentile patients, including *Basar Becholov*, there is a debate between the *Poskim* and one who has this situation must consult a *Rav*. See **Tzitz Eliezer** 17:33:3-6 and *Hil Basar Becholov [Hofstater]* 1:9.

Question. Is one allowed to attend a cooking class where the gentile teacher is performing with *Basar Becholov*? Is that called benefiting from *Basar Becholov*?

Answer: The **Chazon Ish** (4) holds that a minor benefit such as viewing something, is not called a benefit. The **Shut Har Tzvi** (5) permits it because “it is an indirect benefit and not a benefit from the item itself.” They both indicate that the **Chasam Sofer** in his *teshuvos* (6) argues.

A SERIES IN HALACHA LIVING A “TORAH” DAY

New Series: Kashrus and the Kitchen (4)

Issur To Benefit from Basar Becholov and Correction to Last Week’s Issue. Last week when discussing the *issur* [according to many *poskim*] of recooking *Basar Becholov*, we gave an example of somebody who has cooked dog food and reheats it. That example was misleading because one might infer that the dog food without being recooked is permitted to be fed to a dog, and that isn’t true, as will be explained. Even if the meat is *treif* because it was not *shechted*, as long as it is a Kosher species of animal, and it was cooked in milk of a Kosher species animal, all benefits are prohibited from this *Torah* class of *Basar Becholov* and one cannot feed it to his pet [see further]. However, Rabbinic *Basar Becholov* like poultry or deer meet is only prohibited to eat, although benefiting from it is permitted, and one can feed it to his pet.

Prohibited Benefits from *Torah-class Basar Becholov* are:

1) Intentionally smelling. Even though we rule like the opinion in the *Gemara* (1) that smelling does not count the same as eating, here and with regard to *chometz* on *Pesach*, where there is an *issur* to benefit from smelling intentionally, it is *assur*.

2) Selling or trading even to a gentile, because the money he

בין הריחים – תבלין מדף היומי – יומא דף פז:

Our *Gemara* says one should say *viduy* before eating the סעודה המפסקת - “אמרו חכמים יתודה קודם שיאכל וישתה שגא תמרוך דעתו בסעודה” on *erev Yom Kippur* because he might become שיכור at the meal and won’t have a clear mind to say *viduy* afterwards. The **רמב"ם** adds that we are also concerned one might ח' choke during the meal & miss out on saying *viduy*. The *Gemara* says that even though we say *viduy* before the meal, we should say it again after the סעודה. The (דף' בדפי הר"ן) ר"ן quotes the **רמב"ן** that reiterates that one should not only say *viduy* before the meal, but also after the סעודה, towards the evening. This way, he will enter *Yom Kippur* in a state of תשובה.

which שקיעה before תפילת זכה to נרוג says that it is good to be מרחמיר like this **שיטת הרמב"ן** & that is why we are נרוג to say תפילת זכה before the סעודה. He adds that this תפילה is recited after תפילת זכה before the סעודה. כל נדרי **רמ"א** says it is still daytime & stretch it into the night by singing it & reciting it 3 times. The custom to say *viduy* before the meal, but also after the סעודה, which may not be done on שבת and יו"ט, we say it right before **יה"כ** starts.

Some *Poskim* feel that saying תפילת זכה before כל נדרי is a problem. Because in the תפילה we are נרוג to say תפילת זכה before כל נדרי based on the above **רמ"א** that we say כל נדרי before כל נדרי and it would be too late to say כל נדרי based on the above **רמ"א** that we say כל נדרי before כל נדרי. **Rav Chaim Kanievsky shlit'a** suggests a solution: one should not be מקבל קדושת היום when saying תפילת זכה before כל נדרי. This will allow him to say כל נדרי after it.

הוא היה אומר ...

R’ Chaim Aryeh Leib Fenster zt”l (Shaar Bas Rabim) would say:

Moshe said to the *Bnei Gad* and *Bnei Reuven*, ‘*Shall your brothers go out to battle while you settle here?*’ If they were settling in a different land, what was the problem with not participating in the war for *Eretz Yisroel*? The answer is that although the Jewish people are dispersed to many parts of the world, they are strongly united and psychologically interdependent. Thus, Moshe was not questioning the legitimacy of their action, but rather saying, “It’s impossible for you to sit calmly and enjoy your land in Jordan when your brethren are engaged in war.”

Mahara’l M’Prague, R’ Yehudah Loewy zt”l (Gur Aryeh) would say:

“Rashi writes: ‘*Gilad had many murderers, as it says, ‘Gilad, a city of violence, who lurk to shed blood.*’ The fact that there were many intentional murderers in Gilad indicates that human life was not valued there. It stands to reason, that even those who were not murderers tended to be negligent. Thus, there were many unintentional killings there, as well.”

A Wise Man would say: “Do not go where the path may lead, go instead where there is no path and leave a trail.”

Printed By: Mailway Services,
Serving Mosdos and Businesses
Worldwide Since 1980
(1-888-Mailway)

KEEP the power of your T'fila with respectful T'fila – sign!

103,740
signs
verifiable signatures
855.400.5164
kvodshamayim.org

תגבר לעילוי נשמת
ר' יעקב בן ר' יהודה אריה טויב ז"ל
(אריז'ניס ד' אב תשכ"ט)
תהא נשמתו צרורה בצרור החיים

Monsey Edition

לעילוי נשמת ר'
אברהם יוסף
שמואל אלטר בן
ר' טובי' ז"ל
ורעי'תו רישא רחל
בת ר' אברהם
שלמה ע"ה קורץ

תורה תבלין

TO SUBSCRIBE
AND RECEIVE THIS
TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAHTAVLIN.ORG
OR SEND AN EMAIL TO
TORAHTAVLIN@
YAHOO.COM

פרק ב' דאבות

שבת קודש פרשת מטות מסעי – ר"ח מנחם אב תשפ"א Shabbos Parshas Matos Masei - July 10, 2021

פלא המנחה עש"ק – 6:57 | הדלקת נרות שבת – 8:12 | זמן קריאת שמע / מ"א – 8:41 | זמן קריאת שמע / הגר"א – 9:17

סוף זמן תפילה/הגר"א – 10:32 | שקיעת החמה שבת קודש – 8:30 | מוצש"ק צאת הכוכבים – 9:20 | צאה"כ / לרבינו תם – 9:42

courtesy of myzmannim.com

בהש"ת, ויאמינו כי לא קצרה ידו מלהושיעם, והרבה דרכים למקום. בנוסף עליהם ליכור רוב החסדים שעברו עליהם במהלך אותן המסעות, כדי שיכירו במידת טובו, ויבינו שעצם מצבם הנראה כרע, הוא באמת טוב. דהנה עצם שהייתם במדבר מ' שנה היתה גזירה ועונש על ישראל, ואעפ"כ היתה זאת לטובה כי בסופו של דבר זכו לשהות במחיצתו של משה רבינו ע"ה, וגם זכו לענני הכבוד' שהקיפם מר' רוחות לשמדם מכל פגע, ובנוסף זכו בכל אותן השנים לאכילת תמך, מאכל קדוש הנבלע במיצי של האדם וכשם שגזירה זו היתה מעודה בטובה מרובה, כך יאמץ האיש הישראלי שגם ההסתר שבו הוא שווה לעת עתה משמש לטובתו.

בנוסף יזכה ע"י זכירת החסדים להודות עליהם, ותהיה זה אמצעי לקבלת התפילות ולבטל ההסתר ע"י המשתים חסדים מרובים כי זוהי הסגולה שתפילתו תתקבל, כדאיתא בגמרא (ברכות לב) 'דרש ר' שמלאי: לעולם יסדר אדם שבחו של מקום ואחר כך תפלה, מגלך, ממשו, דכתיב (דברים ג, כג) 'זאתנה אל ה' לאמר אתה החלית להראות את עבדך את גדלך ואת ירך החזקה אשר מי א-ל בשמים ובארץ וגו', וכתוב בתריה (שם פסוק כה) 'אעברה נא ואראה את הארץ'.

זה המאמר להודות הוא בא, שהופץ להדתתן ולבקש מהש"ת שיטאלנו מצרותינו צריך מתחלה לרצותו ב'הודאה', כי בזה מוכיח כי מכיר הוא בטובתו של הקב"ה, ולכן ראוי הוא גם לאותה ישועה שעברה הוא מתנתן, ומתחלה עליו לשבח ולהודות על הקב"ה על כל החסדים שעשה עימו, מעודו עד היום הזה, ומתוך הודאתו יבוא גם לבקשתו. אולם זה הפותח בבקשה מבלי לבטא את הודאתו על הישגות, הרי הוא כמי שאינו מכיר שהקב"ה הטוב עמו אי פעם ואכיל בא לו לפני מלכו להאשונה לבקש על צרכיו, אדם כעין זה הינו ככלל הצווה תמיד לפני אדונו 'זב הב' (תקוני ודר כב-א) ואינו ראוי לישועה, ורק אחד שיודה על העבר ראוי לפתוח פה על העתה, הישוב מקום אשר בני אדם שם, כמו המדברות אשר ישכנו שם בני ערב היום, או מקומות אשר יהיה שם ודוש קוצר, או יש שם עשבים וצמחים למאכל בני אדם ושיחיה במקומות ההם בורות מים, על כן דרזיק מלכות בני אדם המושבות האלה, וחזק אלה האותות כולם בוכרך המסעות, כדי שיראו אותם הדורות הבאים וידעו האותות הגדולות איך עמדו בני אדם במקומות ההם ארבעים שנה', עכ"ל.

הרי מבורא מדריו, שהתכלית שהאריך התורה לא מהסעות, להודיע לנו שדרך המדבר זכו להנהגה מאת הש"ת באופן שהוא למעלה מדרך הטבע, שהרי היו במקום שלא היה שום אופן לחיות על פי דרכי הטבע, שלא היו במקומם מה לאכל ומה לשתות, והש"ת עשה להם ניסים גללים, ואכלו קן מין השמים, ושתו מין הבאר. ואילו לא האריך התורה אפשר שיכחשו זה, ולא יאמץ שהש"ת עשה כל הניסים לפרנס ישראל במדבר בכל צרכיהם באופן 'נס' ופסיד עיקרי האמונה בהש"ת, וע"כ האריך התורה בכל המסעות, שלא יכחשו עיקרי האמונה. והוספי **רבינו בחיי** ע"ז דווח הטעם ש"טבע" נקרא טבע, וז"ל, "כי יטבע האדם בין מצולת וידר לבאר שחת, אם לא יזרז בו, כמי שבא במצולות ים ולא ידע לשוב וטובע כן האדם קרוב שיתפגע מתוך חכמת הטבע". וזהו הלימוד שאנו צריכים ללמוד מפרשת המסעות, שהש"ת הוא 'כל יכול', ואינו מוגבל להנהגת הטבע, והוא ית' כלכל אבותינו במדבר באופן שהוא מדרך הטבע, ואין שום דבר נמנע מיכולתו מלעשות.

סאת חגודי רבי גמליאל חתן רביבסין
שליט"א, ר"י שער השמים ידעלם נעודין

טיב התבלין

אלה מסעי בני ישראל ... (לג-א) - עבודת האדם בזמני הסתר

פ"ש: רבי תנחומא דרש בו דרשה אחרת משל למלך שהיה בנו חולה והולכיו למקום רחוק לרפאותו כיון שהיו חורין תחלה אביו מונה כל המסעות אמר לו כאן ישגנו כאן חוקרנו כאן חששת את ראשך. הנמשל על פי פשוטו הוא: שאמר לו הקב"ה למשה, מנה להם לישראל את כל המקומות שהכעיסונו, כדי שיעלה בוכרונם היסורים שפקדו אותם במסעות אלו על שהמדו את דבר ה', ועל ידי זה יהיו וזהים מן החטא וכמו כן יכירו גם כן את החסדים שהטיב עמם בנסים ונפלאות שעשה להם הש"ת במסעות אלו כשבטלו דעתם להלכות מכל דע, וחיבו דרכם בתורה ובמעשים טובים. כמו כן י"ל שהנמשל לזה המשל היא הדרכה הנחוצה לישראל מעת בואם אל הארץ. כי עד בואם אל הארץ ראו עין בעין כי הקב"ה עמם, הוא זה שסיפק להם כל צרכיהם מבלי שיצטרכו לעמול על כך, ומעתה בבואם אל הארץ יהיו צרכיהם תלויים בדרכי הטבע, ומאד ששל פי כללי הטבע אין אדם מובטח שישגי צרכיו, מוטל על בני ישראל להתחזק בשתי נקודות המעוררים שפע. האחת היא מידת הבטחון, והשני היא עבודת ההודאה. וזה שהורה הקב"ה למשה, שיזכרו בני ישראל תמיד את המקומו שבהם שהו בהסתר פנים, וזהו נראה להם שאין מקום לתקות, ומרוב בהלה היו מקומות שגם לא עמדו בגיוסו והתלוננו על מצבם, אולם בסופו של דבר ראו את ישועת אלקינו, והטיבו להבין כי גם אם לא רואים הישועה בעיני הבשר, עתידה הישועה להיגלות, והקב"ה לא עזבם, על כן גם בעתיד יזכרו תמיד שהקב"ה זוכר בהם והוא זה שיצמיא להם מזון וישועה, וגם כשכללי הטבע מבשרים רעות עליהם להתחזק בבטחון

עדותיך אתבונן

ליסודם סאת הרב אברהם וזאל
אבוסין שליט"א, מבגיס שוה אבוסין

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם

ביד משה ואהרן ... (לג-א) - בביאור הצורך ליכור כל המסעות

פ"ש: למה נכתבו המסעות הללו, להודיע חסדיו של מקום, שאעפ"י שגור עליהם לטלטלם ולהניעם במדבר, לא תאמר שהיו נעים ומטלטלים ממסע למסע כל מ' שנה ולא היתה להם מנוחה, שהרי אין כאן אלא ארבעים ושתים מסעות. צא מהם י"ד, שכולם היו בשנה הראשונה, קודם גזירה, משנסעו מרעמסס עד שבאו לתמזה וכו', עכ"ל. הרי התכלית בפרשה זו, הוא להתעורר ולהודיע גדול חסדי הש"ת.

אולם **הרמב"ם** (מורה נבוכים ח"ג פ"ג) ביאר הטעם שהוזכר כאן כל המסעות בדרך אודת [והדריז הובא ב**הרמב"ן**] וז"ל, "כי הנסים והאותות הנעשות היו אמיתיות לכל רואיהם, אך בעתיד יהיו דברים בשמעה ויכזיבם השומע, ומאותות התורה ונפלאותיה העצומות עמידת ישראל במדבר ארבעים שנה ומציאת המן בכל יום, והם מקומות רחוקות מן הישוב ואינן טבעיות לבני אדם לא מקום ורע ותאנה וגפן ורמון, ואמרה התורה 'להם לא אכלתם ויין ושכר לא שתיתם', וכל אלה אותות הם במעשה נס גראות לעין, וכאשר ידע הבורא יתברך כי יעבור על אלה האותות מה שיעבור על דברי הימים, לא יאמינו השומעים בהם, ויחשבו כי עמידתם במדבר הזה היה קרוב מן

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews • www.chickenforshabbos.com • The charity that simply helps families of Melachim, Agunot and Grushos in Eretz Yisroel at ZTZO expense

מעשה אבות סימן לבנים

והיה אשר תותירו מהם לשבים בעיניהם ולציננם בצדיכם וצוררו אתכם על הארץ אשר אתם ישבים בה ... (לג-נה)

The Nation of *Am Yisroel* is on the cusp of entering *Eretz Yisroel*. The military conquests have been assured them and now *Hashem* is giving them final instructions on how to deal with the inhabitants of the Land. *Hashem* tells *Moshe Rabbeinu* to ensure that the people follow His will and deal with the *Canaanim* firmly, for if they do not, the residents will never stop harassing the Jewish people. In today’s political climate, with the challenge of Palestinian terrorism playing out in Israel on a daily basis, the following words of the **Ohr HaChayim Hakadosh זת”ל** seem quite prophetic in nature: *“When the Torah says, ‘Those whom you allow to remain shall be stings in your eyes and thorns in your sides, and they shall harass you in the land in which you live,’ it means that not only will they harass you in the part of the land that you did not drive them out of, but they will harass you even in the parts of the country which you have conquered and driven them out of and which you have settled. They will challenge you to leave what they consider to be their country.”*

In the mid-1990’s, as the first Palestinian Intifada was kicking into high gear and terrorist attacks were on the rise almost daily, two IDF major generals were coming to the end of their long and storied military careers. General Meir Dagan had led everything from commando squads to armored brigades and would later go on to serve as director of the famous Israeli spy agency, the *Mossad*. General Yossi Ben Hanan, after serving as one of Israel’s most successful tank commanders in the 1973 *Yom Kippur* war, would go on to lead the armored corps and the IDF’s vaunted Research & Development arm - though he is most famous for the 1967 Life magazine cover photo of his 22-year-old self standing in the waters of the Suez Canal, a symbol of Israeli vitality and military success.

By the mid-1990s, the two grizzled veterans, newly released from their military duties, planned to travel together to Vietnam. Many Israelis travel to the Far East for a number of reasons, vacationing being only one of them. In this case, both generals were avid students of military history, including the Vietnam conflict. They applied for visas and made a special request to the Vietnamese authorities: to meet General Vo Nguyen Giap.

Nguyen Giap was one of the great strategic minds of the twentieth century, a former schoolteacher who played a central role in developing the strategic thinking and organizational capabilities that transformed ragtag rural provincials into a military force that would rout the most powerful nations in the world, from the Japanese occupation to the French and the Americans over three long decades of conflict culminating in the end of the Vietnam War in 1975.

Giap was also a ruthless and often tyrannical leader, murdering opponents of Vietnam’s communist movement and overseeing a guerrilla war that sacrificed hundreds of thousands of his own fighters to the cause. He was no hero to the Israelis, but he nevertheless cut a fascinating figure in the annals of modern warfare.

Unexpectedly, the request was approved. Giap agreed to meet them. When the Israelis arrived in Vietnam, they sat down with the man who by then had spent decades as his country’s defense minister. It was a long meeting. They discussed various aspects of military strategy and the great Israeli generals put their military prowess up against the Vietnamese legend. For hours, they spoke and suddenly Giap indicated that it was time to leave.

When the Israelis rose to leave, Giap unexpectedly turned to the Palestinian issue. “Listen,” he said, “the Palestinians are always coming here and saying to me, ‘You expelled the French and the Americans. How do we expel the Jews?’”

This was a new twist. The Palestinians were asking Giap for advice on how to rid the the land they consider Palestine, of the Jewish people and the State of Israel. The generals were intrigued. “And what do you tell them?” they asked.

“I tell them,” Giap replied, as he walked away from the group, “that the French went back to France and the Americans went back to America. But the Jews have nowhere to go. So in that case, the Palestinians will never expel them.”

כה אמר ה' מה מצאו אבותיכם בי עול כי רחוק מקלי וילכו אחרי ההבל והבזל ... (יטז-כ-ה)

This week’s *Haftorah* marks the second of the three weeks of calamities in which *Yirmiyahu HaNavi* castigates the Nation for having transgressed the cardinal sin of idol worship. Interestingly, *Hashem* laments how the Nation *“distanced themselves from Me, and they went after futility and they themselves became futile.”* But is it not obvious that one will become futile if he chases after futility?

R’ Mendel Hirsch זת”ל (Seder Haftoros) explains that practicing idolatry was not a rational decision made on a person’s part; rather it was prompted by one’s evil inclination which harassed him relentlessly into submission. On the whole, Jews eschew idol worship and find greater pleasure in serving the Almighty due to their deep spiritual connection to

Hashem and His *Torah*. While everything in the world was created for and is meant to be used in the service of the Almighty – as dictated by the *Torah*, if it should ever be used for idolatry, it will lose its meaning and become a futile object with no purpose in the world.

Thus, a Jew who just stops living an observant *Torah* life is simply lost in the world and the hope is that eventually he will find his inner Jewish spark which will reignite his passion for *Torah* and *Mitzvos*, and redirect him back to the more fulfilling life of a G-d-fearing *Torah* Jew. However, a Jew who defects from a *Torah* lifestyle and adopts other false gods, cultures or beliefs will find himself leading a tragically futile life with no end in sight.

וימסרו מאלפי ישראל אלה למטה שנים קשר אלה חלוצי צבא ... (לא-ה)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

The **Baal HaTurim** makes the following observation. Moshe didn’t send the *nesi'im* to the front lines in the battle with *Midyan*. The reason? So as not to embarrass *shevet Shimon*, whose *nasi* had just been slain by Pinchos. Moshe decided not to send any *nasi* to war. From this we learn a powerful lesson. Although in battle, the *nesi'im* would’ve been an asset to *Bnei Yisroel*, and while they could have issued a rallying cry to be a morale booster for the troops, Moshe abstained from doing so because a *Yiddishe* war isn’t won by cunning strategic plans and maneuvers. Rather, it is won through following the *ritzon Hashem*. *Moshe Rabbeinu* had the keen insight and perception to discern that if sending the *nesi'im* into battle would, for just one second, cause *shevet Shimon* discomfiture - then *Hashem* has other ways for the *Yidden* to triumph over *Midyan*.

In truth, this entire battle was an example of *ritzon Hashem*. **Rashi** explains the juxtaposition of these two diverse thoughts in the following *posuk*: “נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים אחר תאסף אל עמך”. Even though Moshe knew that the annihilation of *Midyan* would ready the stage for his own passing, he didn’t hesitate or procrastinate. Instead, he hastened to heed *Hashem’s* command with alacrity, and dutifully sent the troops into battle. Moshe, the paradigm of *avdus Hashem*, knew that it is *Hashem’s ratzon* that rules supreme; not his own personal desires. This is the proper way a *Yid* lives his life.

This *machshava* is also found *Parshas Masei*. The *Torah*, in closing, reiterates the laws of inheritance for a girl, when there is no son. The *posuk* concludes: “ותהינה ... בנות צלפחד לבני דדיהן לנשים”. The *Bnos Tzelofchad* married their immediate family members. Explains the **Seferno**, although they were permitted to marry anyone from their own *shevet*, they chose closer relatives, because they saw that the *ritzon Hashem* was to keep their property in the family. Once they made that decision to follow *Hashem’s will*, they immediately found their *“basherter”*. May HKB”H fulfill our wishes and return us home, *amen*.

משל למה הדבר דומה

איש כי דר נדר לה' או השבע שבועה לאחר אפר על נפשו ... (ל-ג)
משל: On the last day of the term, a professor stood before his class of twenty senior organic biology students, about to hand out the final exam of the semester.

“I want to say that it’s been a pleasure teaching you this semester. I know you’ve all worked extremely hard and many are off to medical school after summer. So that no one gets their GPA messed up because they might have been celebrating a bit too much this week, anyone who would like to opt out of the final exam today, will be permitted to do so right now, and will receive a B for the course.”

There was much rejoicing amongst the class as a few students got up, passed by the professor to thank him and signed off on his offer. As the last taker left the room, the professor looked out over the handful of remaining students

and asked, “Is there anyone else? This is your last chance.”

One final student hesitantly stood up and took the offer. He shook the professor’s hand and walked out.

The professor closed the door and took attendance of those students remaining. “I’m glad to see you believe in yourself,” he said. “You all get A’s.”

נמשל: A “vow” is self-imposed. An action initiated by us to fortify our *avodah* and focus to *Hashem*. There are times in a person’s life when one has to voice his opinions and take a stand to secure his beliefs. Individual people will undertake different issues and values to champion. Ultimately, the desire to openly express one’s feelings must come from within one’s own heart, if and when they are ready to do so, and not be imposed upon them by others. A vow to act must come from within your heart. If you “feel” it and believe in yourself, then do something about it.

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן (לג-א)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

דרגה יתירה

The *Medrash* makes a strong comparison between the *posuk*, “אלה מסעי בני ישראל” in this *parsha*, which refers to the travels of the Jewish people in the desert, and “אלה אלהיך ישראל” - the words declared by *Bnei Yisroel* during the terrible sin of the Golden Calf. The **Pressburger Rov, R’ Akiva Sofer זת”ל, (Daas Sofer)** identifies the connection: due to the words “אלה אלהיך ישראל”, the Jewish people were forced to wander in the wilderness for 40 years. Their long circuitous journey was necessary as they were not spiritually prepared to enter the Holy Land after being sunk in the *shmutz* and grime of *Mitzrayim* for 210 years. They needed to undergo a purification process in order to enter *Eretz Yisroel*. This, he says, is akin to a man living in a place extremely close to the equator. In order to move to a very cold climate, he needs to gradually acclimate himself to cold weather by making a few stops along the way, all the while getting used to the cold.

Our lives are the same. We are meant to live with a gradual process of continuous growth. Whenever we settle down and get too comfortable, *Hashem* sends us a message that it is time to “get up and go.” It is time to pick ourselves up from bad influences, negative character traits, and the sins we commit, and forge ahead. It is time to rid ourselves of the “gods” of this world: the money, the pleasures, the desire for honor and glory. When the little voice inside our head calls out, “אלה אלהיך, אלה מסעי בני ישראל” - these are your gods, these are the things you should worship, we must counter that voice and declare, “אלה מסעי בני ישראל” - it is time to get up and MOVE, to aim higher, to raise the bar and strive for loftier standards in *avodas Hashem*.

We are in the middle of *Bein HaMetzarim*, days that we can connect and feel *Hashem’s* presence more acutely because He leaves His place On High and “travels” down to be with His people in their time of suffering. These are days that we need to cry out and say, “THIS IS MY HASHEM.” We must feel that our journey has come to an end as *Hashem* finally brings us home.